

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Κατεβαίνοντας ο Ιησούς από το όρος όπου μεταμορφώθηκε, βρέθηκε μπροστά σε μια πνευματο-παθολογική, γενικευμένη, κατάσταση (οφείλουμε από τη θεωρία να μεταβαίνουμε στην πράξη, προς δημόσια βοήθεια). Ο κόσμος, οι Ιουδαίοι ερμηνευτές του Νόμου, οι μαθητές Του ακόμη, ο πατέρας ενός δαιμονόπληκτα επιληπτικού παιδιού, θα λέγαμε ΟΛΗ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ, συζητούσαν για το άτυχο παιδί, και το γιατί οι μαθητές του Χριστού δεν μπόρεσαν να θεραπεύσουν τον συγκεκριμένο ασθενή. Η τότε κοινωνία (αλλά και η σημερινή) βρισκόταν (και βρίσκεται) ΣΕ ΣΥΓΧΥΣΗ. Και αυτό γιατί δεν είχαν σχέση πραγματική με τον Χριστό, δεν ακολουθούσαν τις πνευματικές Του εντολές, τους έλειπε η γνήσια πίστη που «μεταφέρει ακόμη και βουνά», εκείνος ο μικρός σε ποσότητα αλλά μεγάλος σε ποιότητα ΚΟΚΚΟΣ ΣΙΝΑΠΕΩΣ, που ως φυτό μεγαλώνει γρήγορα και οι σπόροι του χρησιμοποιούνται για θεραπευτικούς σκοπούς. Σε τέτοια θεραπεία οδηγεί η αληθινή και ΘΕΡΜΗ ΠΙΣΤΗ.

«ΑΠΙΣΤΗ ΓΕΝΙΑ», ονομάζει ο Χριστός τις προαναφερόμενες κατηγορίες ανθρώπων, όταν, κατεβαίνοντας από το βουνό που μεταμορφώθηκε, τους βλέπει μπροστά Του αποπροσανατολισμένους (όπως και πολλοί άνθρωποι είναι στην εποχή μας), αφού δεν δύνανται να βιώσουν πως ΜΟΝΟ Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥΣ ΑΠΟ (ΚΑΙ ΜΕ) ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ μπορεί να τους ανοίξει τα εσωτερικά μάτια, και να ξεφύγει έτσι η ανθρωπότητα από την «ΠΑΙΔΙΟΘΕΝ» εκτροπή της, που είναι η απώλεια της θείας δόξης, η απομάκρυνση από την αλήθεια, η έλλειψη του θείου φωτός, η στέρηση των χαρισμάτων τού κατ' εικόνα, η τύφλωση στην πορεία προς το κατ' ομοίωση.

Βέβαια όλοι αναγνώριζαν (και αναγνωρίζουν) την μοναδικότητα του Χριστού, αφού και τότε «ΜΟΛΙΣ ΕΙΔΑΝ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ, Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑΜΠΩΘΗΚΕ ΚΑΙ ΕΤΡΕΧΑΝ ΟΛΟΙ ΝΑ ΤΟΝ ΧΑΙΡΕΤΗΣΟΥΝ». Δεν φτάνει όμως μόνο αυτό για να γνωρίσει κανείς ποιος είναι ο Ιησούς. Το «ΑΛΑΛΟ ΚΑΙ ΚΩΦΟ ΠΝΕΥΜΑ» από το οποίο υπέφερε το παιδί, η παγκόσμια κοινότητα χωρίς Χριστό, πρέπει επιτέλους να ιαθεί, να γνωρίσει την αυθεντική και μόνιμη θεραπεία της, που είναι η σύνδεση με τον Κύριο ΕΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑ.

«ΑΠΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΙΔΙ», απαντά ο πατέρας στην ερώτηση του Χριστού: «Πόσος καιρός είναι που του συμβαίνει αυτό;» Η υφήλιος, από αρχαιοτάτων χρόνων, έχασε το κέντρο και πραγματικό της βάθος, την υπαρξιακή της σταθερότητα και την υγιή πνευματική της πορεία, που δεν είναι άλλη από την πορεία προς τη θέωση, δια της αγάπης, ταπείνωσης, άσκησης και προσευχής. Συντονιστικό κέντρο και αναφορά όλων αυτών είναι το πρόσωπο του Θεανθρώπου, δια του οποίου η χριστιανική κοινότητα βαδίζει προς τον Θεό Πατέρα.

«Αν μπορείς να κάνεις κάτι (ούτε ο πατέρας του παιδιού πιστεύει θερμά στη δύναμη του Ιησού) ΣΠΛΑΧΝΙΣΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΑΣ»: Η διαχρονική έκκληση της ανθρωπότητας για βοήθεια, προς τον μόνο δυνάμενο να σώσει και θεραπεύσει. Ο Χριστός επεμβαίνει υπέρ των ανθρώπων - 'διήλθεν άλλωστε ευεργετών'- ακόμη και μέσα στην ολιγοπιστία τους. Φτάνει να υπάρχει η ανιδιοτελής κλήση Του, ειλικρινής διάθεση, αίσθηση μετανοίας και ταπείνωση. «Εάν μπορείς να πιστέψεις,

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΑ», απαντά ο Ιησούς. Η ΠΙΣΤΗ είναι που έλκει την παντοδύναμη Χάρη του Κυρίου και ελεεί τους πάσχοντες, ή αλλάζει προς το καλύτερο τον ρουν της ιστορίας.

«ΑΛΑΛΟ ΚΑΙ ΚΟΥΦΟ ΠΝΕΥΜΑ βγες απ' αυτόν και μην ξαναμπείς πια μέσα του». Μόνο με τον Χριστό υγιαίνει η ανθρωπότητα, ΜΟΝΟ ΜΑΖΙ ΤΟΥ, και δεν αλλάζει ουσιαστικά ο κόσμος και η κοινωνία ένεκα των πτωχών δυνάμεων, εξαγγελιών και μεταρρυθμίσεών μας. Μόνο «με το Χριστό» η ειρήνη, η αγάπη, η δικαιοσύνη, η τιμιότητα και όλες οι αρετές θα λάμψουν ανάμεσα σε όλους και καθημερινά. Διότι αν ο Χριστός δεν ΠΙΑΣΕΙ ΤΟ ΧΕΡΙ ΜΑΣ ΝΑ ΜΑΣ ΣΗΚΩΣΕΙ ΟΡΘΙΟΥΣ, όπως έκανε με το θεραπευμένο παιδί, αν δεν του επιτρέψουμε να θεραπεύσει την υπαρξιακή βλάβη και πνευματική μας νέκρωση, εις μάτην πασχίζουν οι πολιτικοί ορθολογιστές, προγραμματιστές και οραματιστές του κόσμου να πετύχουν μια τέλεια και ηθική κοινωνία. «Εγώ είμαι το κλήμα και εσείς οι κληματόβεργες. Εκείνος που μένει ενωμένος μαζί μου κι εγώ μαζί του, αυτός δίνει άφθονο καρπό, γιατί ΧΩΡΙΣ ΕΜΕΝΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΙΠΟΤΑ», δηλώνει εξάλλου ο Ιησούς (Ιω. 15,5). Χωρίς τη Θεία Του Χάρη τίποτα δεν αλλάζει, αλλά θα εξακολουθούμε να επιδένουμε μολυσμένες πληγές με πρόχειρα τσιρότα, ενώ η γάγγραινα θα παραμονεύει και απλώνεται ύπουλα.

«ΓΙΑΤΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑΜΕ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ;», Τον ρώτησαν οι μαθητές Του. Κι Εκείνος απάντησε: «Δεν μπορεί κανείς να το βγάλει ΜΕ ΤΙΠΟΤΕ ΑΛΛΟ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑ». Με προσευχή και νηστεία θα αλλάξει δηλαδή ο κόσμος; Όχι με τις μεθοδικές και οργανωμένες προσπάθειές μας, τις προγραμματικές ρυθμίσεις μας, τις δυναμικές ενέργειές μας κατά των αδικών θεσμών, τη θέσπιση νόμων κ.α.; Τα λόγια του Ιησού δεν αναιρούν τις υγιείς προσπάθειές μας. Αλλά αυτό που δεν έχει καταλάβει η κοινωνία μας, και καθένας προσωπικά, είναι ότι ο κόσμος αλλάζει ποιοτικά και προς το καλύτερο ΟΧΙ ΑΠΟ ΜΑΣ, όσο κι αν το νομίζουμε εγωιστικά, αλλά ΜΑΖΙ ΜΕ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, που επενεργεί μέσα στον κόσμο. Εμείς είμαστε οι συνεργάτες του Θεού σ' αυτήν τη πορεία, που χωρίς την προσευχή και τη νηστεία φαντάζει ΟΠΩΣ ΕΝΑ ΣΩΜΑ ΧΩΡΙΣ ΨΥΧΗ, ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΤΑΡΙΑ, ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ ΤΟΥ.

Ακούγοντας κάποιοι για ΝΗΣΤΕΙΑ, υποθέτουν ότι πρόκειται για ατομική προσπάθεια καλύτερευσης σωματικής, ή εξαγνισμού από κακές μας πράξεις, ή εξευμενισμού του Θεού. Ότι δηλαδή προσπαθούμε να 'καταφέρουμε' το Θεό να μας συγχωρέσει για τα λάθη που πράξαμε. Δεν είναι όμως αυτό εκκλησιαστική νηστεία. Στην ουσία μάς μαθαίνει εμπειρικά ότι: στην Εκκλησία οι χριστιανοί βιώνουμε το 'εμείς' και όχι το 'εγώ', ότι δεν είμαστε αποκομμένοι από τους διπλανούς μας, να ζούμε την προσευχή μας ως 'Πάτερ ΗΜΩΝ', τις ευχές μας ως 'άφες ΗΜΙΝ', να λέμε 'δος ΗΜΙΝ', κ.λπ. "Όλοι μαζί εν τω Τριαδικώ Θεώ" είναι το χριστιανικό πνεύμα. Όχι «ή εγώ, ή εσύ». Πρόκειται κυρίως για την καταστολή της υπερηφανείας. Της αίσθησης ότι από μόνοι μας είμαστε κάτι το πολύ σπουδαίο. Πρόκειται για την αυτοπαράδοσή μας στα χέρια του Θεού και του θελήματός Του. Την απελευθέρωση από τα χαμηλά μας ένστικτα. Την προσφορά προς τους άλλους μέσω εξοικονόμησης χρημάτων. Την ταυτόχρονη στροφή προς ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ, την περιφρούρηση της πτωτικής γλώσσας μας. Την εξάλειψη ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ και ΤΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ μεταξύ μας, για το ποιος ΑΤΟΜΟΚΕΝΤΡΙΚΑ θα επικρατήσει. Γι' αυτό και η νηστεία είναι για την χριστιανική μας πορεία ένας υγιής ΔΡΟΜΟΣ, και ποτέ ο σκοπός και το τέρμα του πνευματικού ταξιδιού, διότι αυτός είναι Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΣ.

Τέλος, όλα όσα προαναφέραμε, η Χάρις, οι θεραπείες και η Λύτρωση, ισχύουν και ενεργοποιούνται ένεκα του πάθους και της ανάσταση του Ιησού, για τα οποία επανειλημμένως είχε προειδοποιήσει τους μαθητές Του, όπως και τότε που περιέρχονταν την Γαλιλαία: «Ο Υιός του Ανθρώπου πρόκειται να παραδοθεί σε χέρια ανθρώπων. Και ΘΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΩΣΟΥΝ. Και την τρίτη ημέρα ΘΑ ΑΝΑΣΤΗΘΕΙ» (Ματθ. 17,22-23).

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ, εκδ. Άρτος Ζωής, Αθ. 2011

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, Π. Τρεμπέλα, εκδ. Ο Σωτήρ, Αθ. 1989

ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ, Σταύρου Φωτίου, εκδ. Μ. Γρηγόρης, Αθ. 2000